

men det er ikke heldigt, at der kommer til at staa, at Afrensningen under ingen Omstændigheder maa overstige 3 pCt. af Jordbrugernes Avl, thi der maa overhovedet ikke gaa noget som helst bort, det maa ikke være en Skønssag. Jeg erindrer, at en Mand sagde til mig, at han var lidt ked af, at han havde afleveret sin Vintersæd med en hel Del Avner i, ja, endog Vipper, men han maatte jo ikke tage mere end 3 pCt. fra, derfor var der kommet noget af dette med. Det bør i alt Fald betones, at alt, som ikke er Kærne, skal tages fra.

Om Grundlaget vil jeg sige, at Jordværdi her egentlig kun har en eneste Fordel, og det er den, at den er nem at arbejde med. Da vi i 1916 fik ansat en Jordværdi, var der ingen, der tænkte paa, at den nogen Sinde skulde bruges i Praksis. Det var en Ting, det var interessant at have Tal for, statistisk set, men der var ingen, der tænkte paa, at den nogen Sinde skulde danne Grundlaget for en Skatteligning eller Kornligning, og som Følge deraf blev den heller ikke foretaget med synderlig stor Nøjagtighed. Den blev gjort saa godt som muligt, saa godt, som det under de forhaandenværende Omstændigheder kunde gøres paa kort Tid, og af Folk, der ikke særlig er inde i, hvad det drejede sig om, og som i hvert Tilfælde ikke arbejdede med det for Øje, at Jordværdien skulde danne et Ligningsgrundlag. Jeg foretrækker det, som Ministeren i Bemærkningerne har kaldt for Landboforeningernes Forslag. Jeg erkender ganske vist, at det er meget vanskeligt at taksere Afrøden paa Marken; men der ligger dog deri det rigtige Princip, at Kornafleveringen skal staa i et vist Forhold til vedkommendes Høst, og det opnaar man ved dette. Jeg erkender, at denne Taksering er vanskelig, men jeg maa bestemt betone, at den bliver langt retfærdigere end en Ansættelse af Jordværdi, for medens Jordværdien staa fast for hele Landet, kan Høsten variere efter Vejrliget, og vi har set i Aar, at Landets bedste Egne har haft relativt meget ringe Høst, hvorimod andre Egne af Landet med Jorder, der i Bonitet staa betydeligt under disse, har haft relativ god Høst. Derfor vil det Grundlag, som dannes paa et Skøn, og det vil selvfølgelig kun blive et Skøn, alligevel være mere retfærdigt end Jordværdien.

Det, som det hele drejer sig om, og det, som vi ikke har nogen som helst Indflydelse paa eller Indsigt i, er Spørgsmaalet om, hvor stor en Høst vi faar. Det drejer sig om Vejr og Vind, og det drejer sig i høj Grad om de Kvanta kunstig Gødning,

vi kan faa. Vi har ingen Mangel paa de to store Faktorer, Kali og Fosforsyre, men der er stadig nogen Ængstelse for, at de Mængder kvælstofholdig Gødning, vi kan faa, bliver utilstrækkelige, og ved den store Reduktion af Besætningerne i Fjor er vi ogsaa stillede ugunstigt, idet vi har meget ringe animalsk Gødning, og denne Gødning er for ringe ikke alene i Kvantitet, men ogsaa i Kvalitet, fordi vi har haft meget faa Oliekager at fodre med og saaledes faar en animalsk Gødning, der er mindre kvælstofholdig end normalt. Vi haaber alle — men vi kan ikke andet end haabe —, at Høsten bliver bedre i Aar end i Fjor, men hvis dette Lovforslag bliver gennemført i den foreliggende Skikkelse, og vi faar en Høst af samme Kaliber som i Fjor eller blot noget bedre, vil det virke intet mindre end ruinerende paa mange Landbrug, og jeg vil sige, at hvis vi et Aar til skal fodre vore Besætninger paa den Maade, som vi har gjort i Aar, staa vore Malkebesætninger foran en Ruin, og det gælder ikke mindst den Aargang, som vi i Aar første Gang har arbejdet med: Kvierne. Hvis vi et Aar til fodrer vore Malkekøer, som vi har gjort det i Fjor, tvivler jeg stærkt om, at de nogen Sinde vil komme op paa fuld Ydelse selv med fuldt Foder, og hvad det vil afstedkomme, er uoverskueligt. I Fjor havde vi en rigelig Roehøst, men der er ingen, der borger for, at vi faar det i Aar. Kærne er endnu ikke paaavirkede af Underernæringen, saa de giver nogenlunde Mælk, men det er meget sandsynligt, at skal vi i Aar til at fodre som i Fjor, vil Mælkeproduktionen falde i en forfærdelig Grad. Vi skulde nødig i dette Land ind paa at skulle have Mælk efter Recept, som de maa i Sverige.

Der er Tale om, at vi skal have nogle Varebytningsobjekter, men jeg vilde foretrække, at vi fik dem i Form af dyriske Produkter, fremfor at faa dem i Form af Korn, thi derved kunde vi opretholde vor Produktion anderledes effektivt, end hvis vi skal af med Kornet. Jeg holder mig til den højtærede Indenrigsministers Ord: „Produktionens Fremme“, og Udtrykket „Produktionens Fremme“ maa i dette Land, hvor Kornproduktion og dyrisk Produktion er i den Grad indarbejdede i hinanden, særlig sigte til den sidste.

Med Hensyn til Bestemmelsen om Engarealerne vil jeg sige, jeg kan ikke se, den er retfærdig. Jeg ved, vi havde den i Fjor, men derfor bliver det ikke mere retfærdigt, at det kun skal være Arealer ud over 10 pCt., der skal ske